

I-am simțit din nou mirosul de săpun.

Brusc mi-am dat seama că vreau să-l ating. Degetele lui mlădioase. Palmele calde. În întunericul nopții, în apropierea mării, am întins o mână spre el. În clipa în care mâna mea era aproape s-o atingă pe a lui, Yukihiko a continuat:

— Așa ai fost tu mereu. Spui lucruri destul de crude fără să-ți pese.

*

Mareea urca tăcută. Ședeam cu Yukihiko pe niște bușteni aduși de apă.

Prin pînza subțire a *yukatei* simțeam căldura bușteanului, rămas sub razele soarelui peste zi.

La picioarele mele, pe lângă sandalele primite de la han, trecea un crab mititel.

De-a lungul plajei se întindea un drum județean, cînd și cînd străbătut de vreun camion. Felinarele de la marginea drumului luminau plaja. Lumina pătrundea pînă în locul unde ședeam noi, dar nu ajungea pînă unde valurile atingeau țărmul. În beznă auzeam cum valurile se apropie și cum se depărtează.

În lumina slabă i-am privit chipul lui Yukihiko. Ridurile i se adânciseră. Față de cum era la douăzeci de ani, pielea i se făcuse mai aspră. Și barba i se îndeșise. M-am gîndit la ce-mi spusese mai devreme. Sînt plină de cruzime? Fusesem crudă?

Nu-mi aminteam cu limpezime perioada cînd fuseserăm iubiți. În vremea aia nu gîndeam aproape deloc.

Mi se părea normal să-mi placă Yukihiro, să vreau să mă țină în brațe și să mă facă să mă simt bine. Nici o secundă nu mă gândisem că asta era un lucru aproape miraculos.

Îmi plăcea Yukihiro. Îmi plăcea tata, îmi plăcea mama. Îmi plăcea motanul Kuro. Îmi plăcea bebelușul care se născuse în casa vecină. Îmi plăcea mirosul de rufe spălate într-o zi senină. Îmi plăcea să chiulesc de la școală într-o zi ploioasă. Asemenea tuturor acestor lucruri, îmi plăcea și Yukihiro. Nu reușeam deloc să-mi amintesc cum ajunsese să mă îndrăgostesc de altcineva.

*

— Kanoko, tu ești ca pasărea cerului, mi-a spus el odată.

Nu cînd eram împreună, ci la vreo trei luni după ce ne despărțiserăm.

După ce relația noastră se încheiase, păstrasem, ca acum, relații bune de prietenie.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Păsările zboară după cum bate vîntul. Dacă suflă dinspre sud, păsările se îndreaptă, purtate de curenți, spre nord, și dacă suflă dinspre nord, se-ntorc în sud. Dacă se schimbă direcția vîntului, uită cu totul ce-a fost pînă ieri și, ciripind vesele, zboară pînă departe încotro sînt conduse, mi-a explicat Yukihiro hlizindu-se.

Indignată, i-am zis că nu-s așa, dar în timp ce vorbea am ajuns, treptat, să mă simt întocmai ca o pasăre prostănacă și fericită, care nu gîndește nimic.

— Kanoko, uită-te la tine, așa erai și când eram împreună și la fel ești și acum, a spus Yukihiko privind înspre bretonul meu.

Pe atunci purtam mereu breton, pentru că nu-mi plăcea fruntea mea. Când eram cu el, Yukihiko încerca întruna să-mi dea părul la o parte de pe frunte. Se distra să mă tachineze că am fruntea ciudată și să mi-o scoată la iveală. Mă fugărea să-mi ridice părul, ne hîrjoneam, iar uneori sfîrșeam în brațele lui.

În momentul ăla degetele lui s-au întins să-mi atingă bretonul. Erau trei luni de când ne despărțiserăm și, bineînțeles, de atunci nu mă mai atinsese. Mi-am lăsat capul spre Yukihiko. O mișcare inconștientă. Degetele lui se apropiau de fruntea mea ca atrase de un magnet.

— Ah! am strigat.

— Ah! a exclamat și el și și-a retras mîna repede.

O clipă am rămas amîndoi tăcuți, apoi am izbucnit în rîs în același timp. El, într-un hohot zdravăn, eu, într-un rîs înghețat.

— Și păsările au probleme, mai mult decît te-ai aștepta, am spus rîzînd înțepenit, iar Yukihiko a încuviințat.

— Să ciripești întotdeauna plină de viață, pasăre Kanoko, a zis el dînd din cap.

Simțeam în vocea lui detașare și asta m-a iritat puțin. Deși eu fusesem cea care se despărțise de el. Deși eu ar fi trebuit să fiu certată pentru prea multă detașare. Și totuși, după ce ne-am separat, eu eram mereu cea crispată, iar el, perfect netulburat și mărinimos.

M-am despărțit repede de bărbatul pentru care îl lăsasem pe Yukihiko. Din cîte îmi aduc aminte, n-a

ținut decît vreo jumătate de an. Dar bineînțeles că n-am reluat relația cu Yukihiro. Eram însă prieteni buni. Uneori ne întîlneam și beam ceai împreună. Vorbeam mereu la telefon. Chiar dacă ne separaserăm, aveam o relație plăcută. Chiar despărțiți, eram prieteni buni. Aștia eram noi, Yukihiro și cu mine. Iar eu eram destul de mulțumită cu asta. Așa cum era de așteptat.

*

— Yukihiro, de ce-ai venit aici cu mine? l-am întreat.

Mareea creștea. Aveai senzația că toată marea se umflă în noapte și că, în schimb, aerul se strînge și se îngroașă.

— De ce oare? a spus el lent.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. El a rămas cu brațul coborît, fără să mă tragă mai aproape. Mi-am pus mîna în jurul șoldurilor lui și l-am tras mai spre mine.

— Mi-e cald, a zis el.

— N-are nimic!

— Ești fericită, Kanoko? m-a întreat el deodată.

Tristă, fericită, asta chiar că suna de parcă ai fi intrat într-o sectă religioasă!

— Hai să ne întoarcem la han și să facem sex, am zis ignorîndu-i întrebarea.

— Nu, a răspuns el cu brațele atîrnînd în continuare.

— Deci, de ce-ai venit aici?

— Kanoko, tu ești cumva un demon al lascivității?

— Lua-te-ar naiba!

Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul și reușeam acum să întrezăresc mișcările mării. Netedă la suprafață. Dar, netedă cum era, urca tîrîndu-se pe mal.

Yukihiko m-a luat pe după umeri. Întii și-a pus mîna pe umerii mei, apoi m-a strîns din ce în ce mai tare. Mi-am amintit cum era trupul lui și ce făcea al meu pe cînd eram iubiți. Mi-am amintit în ce fel îl iubisem. Mi-am amintit clar lucrurile astea. Și, în timp ce mi le aminteam, mi-am dat seama că, de fapt, nu le uitasem deloc.

— Yukihiko, am spus încet.

Cîți ani trecuseră de cînd îl strigasem cu glasul ăsta?

— Kanoko, a zis și el pe un ton scăzut.

Am rămas mult așa, îmbrățișîndu-ne unul pe celălalt pe după umeri și șolduri. Valurile au înaintat pînă aproape de picioarele noastre.

Buzele lui mi-au atins ușurel obrazul. Mi-am lipit și eu ușor buzele de gîtul lui.

— S-a făcut tîrziu.

— Așa e.

— Yukihiko, mi-ești drag.

— Și tu mi-ai fost tot timpul dragă.

— Eu altceva spuneam.

— Nu se poate, a zis el fără șovăială, ținîndu-mă în continuare pe după umeri.

— Ah?

— S-a terminat între noi.

— Ah! am exclamat cu voce tîmpă.

— S-a terminat, a spus el cu glas cald.

— S-a terminat? am repetat prosteste.

— S-a terminat, a repetat și el.

Mintea mi s-a golit.

Așa era, mi-am zis. Și eu, și Yukihiro eram fiecare într-un loc care nu era nici departe, dar nici aproape.

Acum eram și eu, și el aici, dar atîta tot.

Atît și nimic mai mult. Timpul curge, noi ne-am separat în aici și ne-aici, în aici și acolo.

Ce tîmpenie e timpul. Așa mă gîndeam. În timp ce mă copleșea un sentiment de neputință.

Ce tîmpenie eram și noi, Yukihiro și cu mine. Toți oamenii sînt o tîmpenie. Așa mă gîndeam, în timp ce-l strîngeam și mai puternic pe Yukihiro pe după șolduri.

— Dar de ce, deși ne plăcem, nu putem fi împreună? am întrebat, cu toate că știam că-i în zadar.

— Fiindcă n-am nici un fel de putere, a răspuns încet Yukihiro.

— Nici un fel de putere?

A tăcut o vreme. Apoi a zis:

— Kanoko, îmi plăcea foarte tare de tine.

Marea se umflase și ne uda picioarele. Oare de cînd era acolo bușteanul pe care ședeam? Oare se afla acolo de mult, fără să fie luat de ape nici cînd pe furtună și cînd valurile crescuseră?

Stăteam în noapte fără să ne mișcăm, ca niște lucruri rămase de mult acolo, pe plajă. Îi simțeam pulsul lui Yukihiro. Oare crabul cel mititel se întorsese în gaura lui?

— Yukihiro, e frig!